

גברת תורמוס

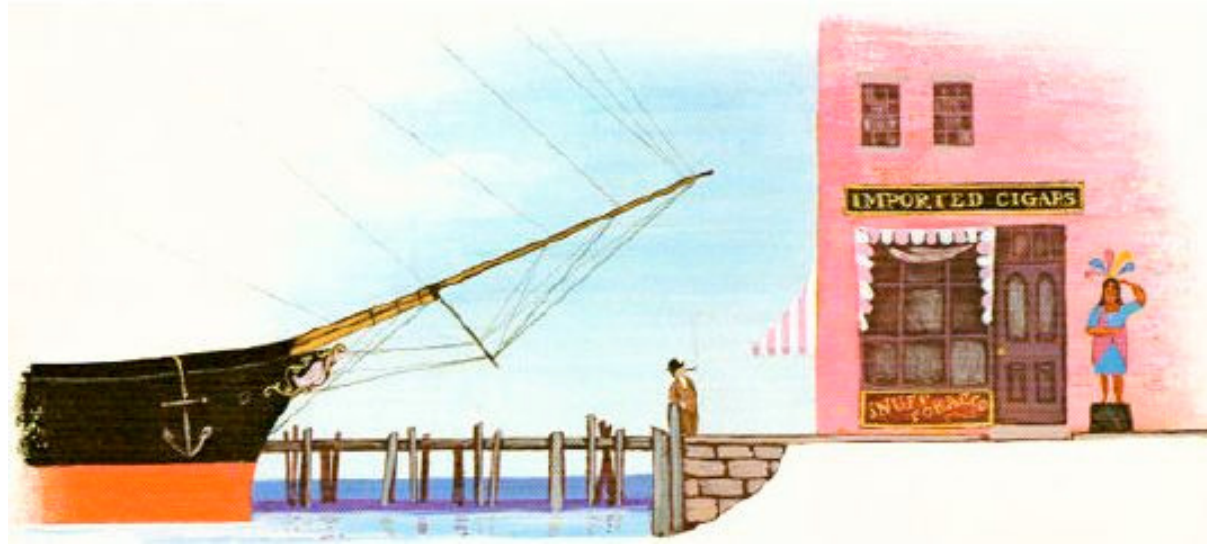
כתבה וציירה
ברברה קוניי

**גברת תורמוס חיה בבית קטן המביט על הים. בין
סלעים סביב ביתה גדלים פרחים כחולים, סגולים
וורודים. גברת תורמוס היא קטנה וזקנה, אך לא
תמיד הייתה כזו. אני יודעת. היא דודה-סבה שלי
ואמרה לי זאת.**

**היא הייתה פעם ילדה קטנה בשם אליס, שחיה
בעיר קרוב לים. מסף ביתה היא יכלה לראות את
הרציפים ותורנים של ספינות גדולות. לפני שנים
רבות סבא שלה הגיע לאמריקה על ספינת מפרש.**

**כעת הוא עבד בבית מלאכה במרתף ועשה שם
ראשים לחרטומי ספינות ואינדיאנים מעץ,
שהועמדו לפני חנויות סיגריות. כי סבא של אליס
היה אמן. הוא גם צייר תמונות, של ספינות מפרש
ושל מקומות מעבר לים. כשהיה עסוק מאוד, אליס
עזרה לו לצייר שמיים.**

**בערבים אליס ישיבה על ברכי סבא ושמעה סיפורים
על מקומות רחוקים. וכשסבא גמר לספר הייתה
אומרת "כשאגדל אסע גם אני למקומות רחוקים,
וכשאזדקן גם אני אחיה ליד הים."**

**"זה טוב מאוד, אליס קטנה" אמר סבא "אבל יש
עוד דבר שאת חייבת לעשות."
"מה זה?"**

**"את צריכה לעשות משהו שיעשה את העולם יפה
יותר" אמר סבא.**

**"טוב" אמרה אליס, בלי לדעת מה זה יכול להיות.
בינתיים אליס קמה בבוקר, רחצה את פניה ואכלה
דייסה. היא הלכה לבית ספר ועשתה שיעורי בית.**

ותוך זמן קצר התבגרה.

**ואז אליס, דודה-סבה שלי התכוננה לעשות את
שלושת הדברים שאמרה לסבא שלה. היא עזבה
את ביתה וחיה בעיר אחרת, רחוק מהים והאוויר
המלוח. שם היא עבדה בספרייה, הורידה אבק
מספרים ישנים, שמרה עליהם ועזרה לאנשים
למצוא את הספרים הדרושים להם. ספרים אחדים
סיפרו לה על ארצות רחוקות.
אנשים קראו לה עכשיו גברת רומפיוס.**

**לפעמים היא הלכה לחממות במרכז הגן הציבורי.
כשנכנסה לשם ביום חורפי, האוויר החם עטף
אותה וריח מתוק של יסמין מילא את אפה.
"זה כמו אי טרופי" אמרה גברת רומפיוס "אך לא
לגמרי."**

**ולכן גברת רומפיוס נסעה לאי טרופי אמיתי, איפה
שהאנשים החזיקו קופים ותוכים כחיות מחמד
שלהם. היא טיילה בחופי ים ארוכים ואספה צדפים
יפים. ויום אחד היא פגשה את באבא ראיא, מלך
של כפר דייגים.**

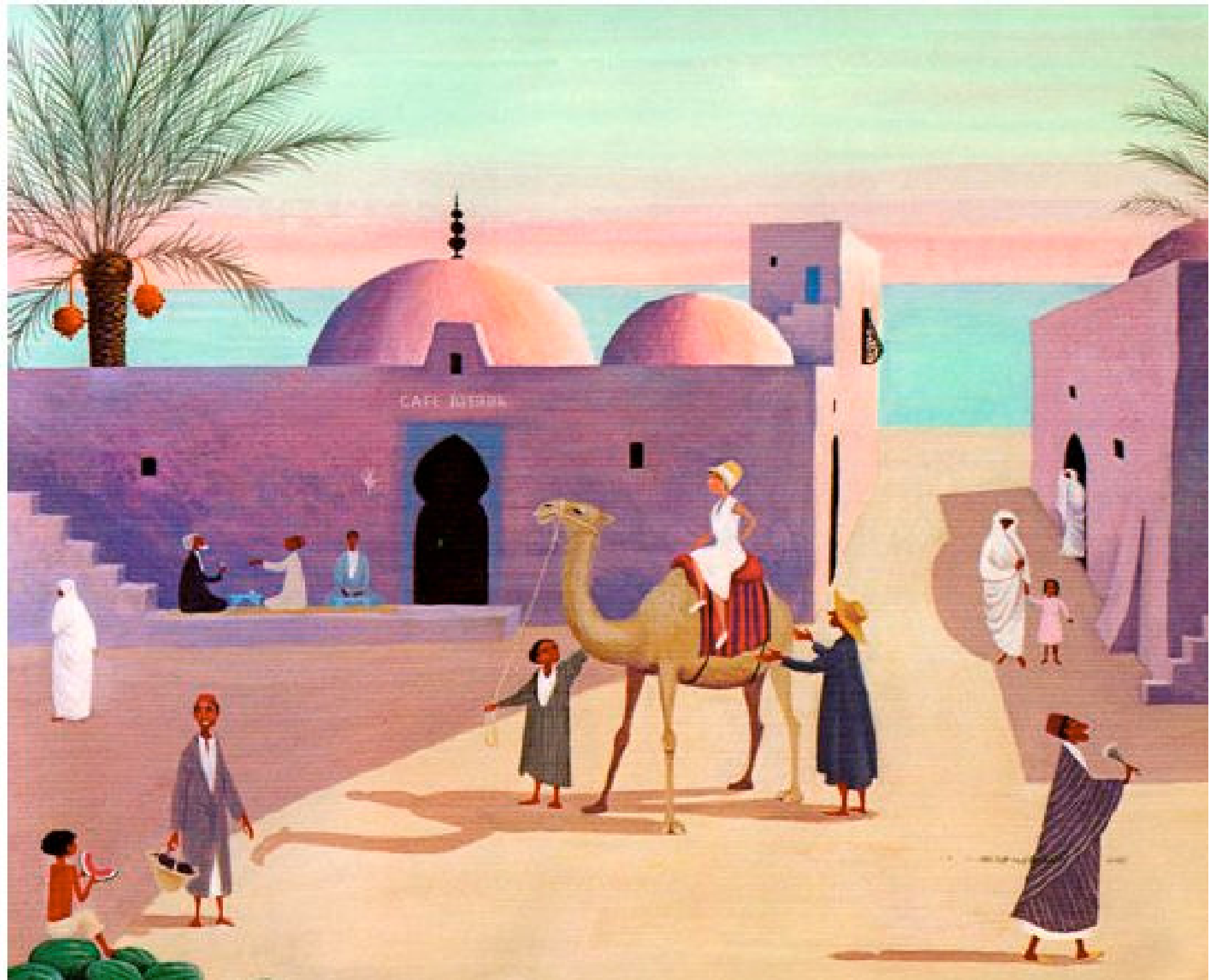
**"את בוודאי עייפה" אמר "כנסי לביתי ותנוחי."
גברת רומפיוס באה לביתו ופגשה את אשתו של
באבא ראיא. באבה ראיא בעצמו לקח אגוז קוקוס
ירוק וחתך אותו מלמעלה, כדי שגברת רומפיוס
תוכל לשתות את מי קוקוס שבפנים. ולפני שהלכה,
באבא ראיא נתן לה צדף מרגלית שעליו הוא צייר
ציפור גן העדן וכתב מילים "תמיד תישארי בלבי."
"גם אתה תישאר בלבי תמיד" אמרה גברת
רומפיוס.**

**דודה-סבה שלי, גברת אליס רומפיוס, טיפסה על
הרים גבוהים שעליהם שלג לא נמס מעולם. היא
עברה יערות-עד ומדבריות.**

**היא ראתה אריות משחקים וקנגורו מקפצים. ובכל
מקום התיידדה עם אנשים שאותם לא שכחה
לעולם. בסוף היא הגיעה לארץ אוכלי הלוטוס, ושם,
כשירידה מגמל, נפגע הגב שלה.
"איזו שטות זו" אמרה גברת רומפיוס "טוב, ראיתי
כבר מקומות רחוקים. אולי הגיע זמן למצוא לי
מקום ליד הים."**

וזה מה שעשתה.
ממרפסת ביתה החדש יכלה גברת רומפיוס לצפות
על השמש העולה. היא ראתה איך השמש עוברת
בשמיים ומשתקפת במים, והיא ראתה אותה
בהידור השקיעה. היא הקימה גינה קטנה בין
סלעים שסביב ביתה וזרעה פרחים באדמה סלעית.
גברת רומפיוס הייתה מאושרת כמעט לגמרי.
"אך נשאר עוד דבר שעלי לעשות" אמרה "אני
צריכה לעשות דבר מה שהעולם יהיה יפה יותר."
אבל מה? "העולם יפה מאוד גם כך" חשבה
כשהביטה על הים.

**באביב הבא הגב של גברת רומפיוס עדיין לא
הבריא. הוא הציק לה והיא נאלצה לשכב במיטה
רוב הזמן.**

**הפרחים שזרעה בקיץ נבטו ופרחו למרות האדמה
הסלעית. היא יכלה לראות אותם מחדר המיטות
שלה, כחולים, סגולים וורודים.
"תורמוס" אמרה גברת רומפיוס מרוצה "תמיד
אהבתי תורמוס. הלוואי ויכולתי לזרוע יותר בקיץ
הזה, כדי שרבים יותר יפרחו בשנה הבאה.
אך היא לא יכלה לעשות זאת.**

**כשאחר החורף הקשה הגיע בסוף האביב גברת
רומפיוס הרגישה טוב יותר. היא יכלה לטייל כבר
ואחר צהריים אחד עלתה על גבעה שעליה לא
ביקרה כבר זמן רב.**

**"אינני מאמינה לעיניי!" היא קראה כשהגיעה
למעלה. מצד שני של הגבעה ראתה משטח גדול
של תורמוס כחול, סגול וורוד!
"זו הרוח" אמרה מרוצה "זו הרוח שהעבירה את
הזרעים מהגינה שלי! והציפורים בוודאי עזרו גם
הן!"**

**ואז עלה לגברת רומפיוס רעיון נהדר.
היא חזרה הביתה והוציאה את חוברות חנויות
הזרעים. ואז שלחה לחנות זרעים הגדולה ביותר
הזמנה למאה קילו זרעי תורמוס.**

**כל אותו קיץ נדדה גברת רומפיוס, עם כיסים מלאי
זרעי תורמוס בשדות וגבעות וזרעה תורמוס. היא
פיזרה זרעים לאורך כבישים ושבילים כפריים. היא
זרקה אותם ליד בית הספר ואחרי הכנסייה, היא
השליחה אותם בבורות ולאורך קירות.**

**הגב לא כאב לה יותר.
עכשיו קראו לה אנשים גברת תורמוס המשוגעת.**

**בקיץ הבא צמחו תורמוסים מסביב. שדות
ומדרונות היו מכוסים בפרחים כחולים, סגולים
וורודים. הם פרחו לאורך כבישים ושבילים. שטחים
צבעוניים נראו סביב בית הספר ומאחורי הכנסייה.
בורות ולאורך קירות פרחו פרחים נהדרים.**

**גברת רומפיוס עשתה את הדבר השלישי, הקשה
ביותר מכולם!**

**דודה-סבה שלי, אליס, גברת רומפיוס, היא היום
זקנה מאוד. שערותיה לבנות מאוד.
אבל כל שנה יש יותר ויותר תורמוסים. קוראים לה
עכשיו "גברת תורמוס". לפעמים חברים שלי
עומדים יחד אתי לפני הפשפש שלה, ומסקרן אותם
לראות את הגברת הזקנה שזרעה את שדות
התורמוסים. כשהיא מזמינה אותנו, הם באים לאט
מאוד. הם חושבים שהיא האישה הזקנה ביותר
בעולם. היא מספרת לנו סיפורים על ארצות
רחוקות.**

ואני אומרת לה "כשאגדל אסע גם אני למקומות
מרוחקים ואחזור הביתה כדי לחיות ליד הים?"
"זה טוב, אליס הקטנה" אומרת דודה-סבה שלי
"אבל עוד דבר אחד עליך לעשות."
"מה זה?" אני שואלת.
"את צריכה לעשות משהו שיעשה את העולם יפה
יותר."
"טוב" אני מסכימה.
אבל אינני יודעת עדיין מה זה יכול להיות.

